

A boulevard Haussmannon egy ideig le-föl sétáltam a 160-as szám előtt, aztán fogtam magam, és bementem a kocsibejárón. A falra függesztett lakótáblán nagy, nyomtatott betűkkel ki voltak írva a nevek és az emeletek:

DR. P. ROBBES – P. CARTAUD
II. EMELET

Cartaud neve nem ugyanolyan betűkkel volt kiírva, mint a többieké, mintha később került volna a lakótáblára. Fölmegyek a második emeletre és becsöngetek, gondoltam; a lépcsőház homályában megcsillant a dupla szárnyú, vasrácsos üvegezett liftajtó, de inkább a lépcsőt választottam. Lassan szedtem a lépcsőfokokat, és azon töprengtem, mit mondjak, ha valaki ajtót nyit: „Cartaud doktorhoz jöttem.” Ha beengednek, majd azt mondom, hogy régi ismerőse va-

gyok, és véletlenül épp arra jártam. Csakhogy nem vagyok a régi ismerőse: életében egyszer látott, mi van, ha meg sem ismer?

SZÁJSEBÉSZET, olvastam az aranyozott címtáblán.

Csöngettem egyszer, kétszer, háromszor, de senki nem nyitott ajtót.

Kimentem az utcára. A Jacquemart-André múzeum mellett volt egy kávézó üvegezett terrasszal. Olyan asztalt kerestem, ahonnan rálátok a boulevard Haussmann 160 kapubejárójára. Cartaud-t vártam. Fogalmam sem volt, mi a szerepe Jacqueline és Van Bever életében. Alkalmi ismerősük lehetett. Az is előfordulhat, hogy soha többé nem találkozunk.

Délután öt óra lehetett, addigra már több grenadinszörpöt megittam. Majdnem elfelejtettem, miért ülök ott, a kávézó teraszán. Hónapok óta nem jártam a Szajna jobb partján, és most úgy éreztem, mintha a quai de la Tournelle és a Quartier Latin több ezer kilométerre volnának.

Esteledett. A kávézó kezdett megtelni valószínűleg a szomszédos irodaházakból érkező vendégekkel, pedig amikor beültem, üres volt. Kattogott a flipper, mint a café Dante-ban.

A Jacquemart-André múzeum előtt megállt egy fekete autó. Először szórakozottan néztem. Aztán nagyot dobbant a szívem: Cartaud kocsija volt. Fölismertem, mert az angol márkájú

autó ritkaságszámba ment akkoriban. Cartaud kiszállt, hogy kinyissa valakinek az ajtót a másik oldalon: Jacqueline volt vele. Lehet, hogy észrevesznek a kávézó teraszán, amikor a kapu felé tartanak, gondoltam, de nem mozdultam. És nemhogy nem mozdultam, de úgy bámultam őket, mintha szándékosan magamra akar-nám vonni a figyelmüket.

De elsétáltak a kávézó előtt, nem vettek észre. Cartaud előreengedte Jacqueline-t a kapuban. Tengerészkék télikabát volt rajta, Jacqueline-on pedig a vékony bőrdzsekije.

Vettem egy zsetont a pultnál. Lementem az alagsorba telefonálni. Fölhívtam a Wagram 1318-at. Valaki fölvette a telefont.

– Pierre Cartaud? – kérdeztem.

– Ki keresi?

– Tudná adni Jacqueline-t?

A vonal túlsó végén csend lett. Leraktam a kagylót.

Másnap délután találkoztam Jacqueline-nal és Van Beverrel a café Dante-ban. Hátul flippereztek az üres teremben. Nyugtázták, hogy ott vagyok, de nem hagyták abba a játékot. Jacqueline a lefelé szűkülő fekete nadrágját viselte piros, fűzős spárgatalpú cipővel. Nem kimondottan téli lábbeli volt.

Van Bever elment cigarettáért, és négy szemközt maradtam Jacqueline-nal; kihasználtam az alkalmat, és megkérdeztem:

– Na, milyen volt tegnap a boulevard Haussmannon?

Jacqueline elsápadt.

– Miért kérdi?

– Láttam, hogy fölment Cartaud-val a lakására.

Erőltetetten mosolyogtam, és próbáltam oldottnak tűnni.

– Csak nem követett?

Döbbsen meredt rám. Gyorsan odahajolt hozzám, mert Van Bever jött visszafelé a cigarettával:

– Ez maradjon köztünk! – súgta a fülemben.

Eszembe jutott az éteres üveg, hogy a múltkor velem együtt szívta azt a „szemetet”.

– Gondterheltnék tűnik...

Van Bever előttem állt, és úgy veregette a vállam, mintha rossz álomból ébresztgetne. Cigaretteával kínált.

– Játszunk még egyet? – kérdezte tőle Jacqueline.

Mintha el akarná csalni Van Bevert a közelemből.

– Majd később. Migrénem lesz tőle.

Nekem is. A flipper még azután is ott katagott a fülemben, hogy már elmentem a café Dante-ból.

– Mi hír Cartaud-ról? – kérdeztem Van Bevert.

Jacqueline a szemöldökét ráncolta, nyilván, hogy megértesse velem, jobb, ha ejtem a témát.

– Cartaud? Miért érdekli Cartaud? – kérdezte Van Bever fagyosan.

Szemlátomást meglepte, hogy emlékszem a férfi nevére.

– Jó fogorvos? – kérdeztem.

Eszembe jutott Cartaud a szürke öltönyében, a kellemes, mély orgánusával: tagadhatatlanul volt benne valami előkelő.

– Fogalmam sincs – mondta Van Bever.

Jacqueline úgy tett, mintha nem figyelne. Egyre a bár ajtaját bámulta. Van Bever erőltetetten mosolygott.

– A hét egyik felében Párizsban dolgozik – mondta.

– És amikor nem?

– Akkor vidéken.

Ugyanígy feszengtek a múltkor este, amikor Cartaud velük volt a rue Cujas-ban, és én odaültem az asztalukhoz, s utána sem engedtek föl, pedig csupa jelentéktelen dologról beszéltünk. Ugyanezt a feszültséget éreztem most Jacqueline hallgatásában és Van Bever kitérő válaszaiban.

– Az a baj a pasassal, hogy nem bírjuk lerázni – mondta Jacqueline.

Van Bever láthatólag megkönnyebbült, mint ha onnantól fogva nem volna előttem titkolnivalójuk, mert Jacqueline vette magának a bártorságot, és kimondta, mit gondolnak.

– Mi nem akarunk találkozni vele. Ő jön folyton utánunk... – tette hozzá.

Ez egybevágott azzal, amit Cartaud mesélt a múltkor este. Két hónappal azelőtt ismerkedt meg velük a langrune-i kaszinóban. Játékgépezni ment, egyedül, hogy elüsse valamivel az idejét. Meghívta vacsorázni őket a környék egyetlen nyitva tartó éttermébe, Luc-sur-Mer-

be, és ott elmondta, hogy fogorvosként dolgozik a közelben. Le Havre-ban.

– És maguk ezt elhiszik? – kérdeztem.

Van Bever meglepődött: addig talán föl sem merült benne, hogy Cartaud hivatását megkérdőjelezze. Fogorvos Le Havre-ban. Többször voltam Le Havre-ban, és sokat sétáltam a kikötőjében, mert valamikor onnan jártam át hajóval Angliába. Próbáltam felidézni magamban a vasútállomástól a kikötőig vezető utat. Aránytalanul széles utak mentén csupa egyforma, nagy betonépület. Az ormótlan épületektől, nagy üres terektől hiányérzetem támadt. És most bele kellett képzelnem Cartaud-t ebbe a díszletbe.

– Még a címét is megadta Le Havre-ban – mondta Van Bever.

Nem akartam tőle Jacqueline előtt megkérdezni, hogy a párizsi címét is ismeri-e a boulevard Haussmannon. Jacqueline gúnyos pillantást vetett rá: Van Bever túlságosan leegyszerűsíti a dolgokat, nem akarja a valóságot olyan kuszának és bonyolultnak látni, mint amilyen, gondolhatta – elvégre mi különös van abban, hogy az ember találkozik egy Le Havre-i fogorvossal egy normandiai fürdőhelyen? Emlékszem, volt a kikötőben egy bár, mindig ott vártam a hajó indulását: Porte Océane volt a neve... Cartaud is ismerheti? És ha igen, oda is szürke öltöny-

ben jár? Holnap veszek egy Le Havre-térképet, és ha kettesben leszünk, Jacqueline majd mindent elmond.

– Azt hittük, hogy Párizsban a nyomunkat veszi, de három hete újból felbukkant...

Van Bever még jobban előregörnyedt, és behúzta a nyakát, mint aki akadályt készül átugrani.

– Véletlenül egymásba botlottak az utcán? – kérdeztem.

– Igen. Teljesen véletlenül futottam össze vele. Taxira várt a place du Châtelet-n. Megadtam neki a szállodánk címét – mondta Jacqueline.

Látszott rajta, hogy nyomasztja, hogy még mindig erről beszélünk.

– Most, hogy a hét egy részét Párizsban tölti, folyton találkozni akar velünk. Nem mondhatunk nemet... – mondta Van Bever.

Előző délután láttam, ahogy Cartaud kinyitja Jacqueline-nak a kocsiját, és Jacqueline bemegy utána a boulevard Haussmannon lévő épület kapuján. Alaposan szemügyre vettem mindkettejüket. Jacqueline arcán a zavar legkisebb jelét sem láttam.

– Tényleg nem mondhatnak neki nemet?

– Nem igazán – felelte Van Bever.

Tétován rám mosolygott:

– Maga talán tud segíteni... – mondta. – Ha újra felbukkan a pasas, ne tágítson mellőlünk...

– Ha velünk van, az megkönnyíti a dolgunkat. Megteszi ezt a kedvünkért? – kérdezte Jacqueline.

– Hogyne. Nagyon szívesen.

Jacqueline-ért bármire képes lettem volna.